

Posudek vedoucího diplomové práce Petry Chejlové na téma – Trestné činy proti životu a zdraví spáchané nedbalostním zaviněním

Diplomantka si zvolila téma, které je nejen stále aktuální, ale které se v praxi orgánů činných v trestním řízení objevuje velmi často, zvláště pak pokud jde o dopravní nehody. Při zpracování tématu zvolila autorka především metodu kompilace, ale i komparace a pokud jde o rozsah literatury, která byla použita, ten lze považovat za dostačující. Bylo by možné hodnotit kladně i to, že čerpala autorka z judikatury včetně nálezu Ústavního soudu, ovšem rozsah použité judikatury mohl být jistě širší. Práce je rozdělena do sedmi základních kapitol, které na sebe vcelku logicky navazují. Úvodem je třeba říci, že jde ovšem o druhou práci, neboť prvou diplomovou práci diplomantka neobhájila, takže v posudku se zaměřím především na to, zda diplomantka odstranila pochybení, která jí byla vytýkána při první obhajobě práce.

Pokud jde o první kapitolu – Skutková podstata a její znaky, tak je třeba uvést, že vytýkaná pochybení byla odstraněna, avšak autorka ne úplně jasně vysvětlila pravidlo akcio libera in causa a při vysvětlování této problematiky zde není ani jediná zmínka o znění § 360 trestního zákoníku. Také příklad, který autorka uvedla na straně 11, není dostatečně jasně vysvětlen.

V kapitole druhé – Zavinění v trestním právu, diplomantka zbytečně podrobně rozebírá i úmyslné zavinění, ačkoliv téma práce je jiné a v bodě 2.1. ve druhém odstavci uvádí nevhodný příklad s krádeží. Na straně 14 v prvním odstavci, kde autorka řeší otázku přímého úmyslu, by si tato část zasloužovala také podrobnější vysvětlení. Jinak pochybení, která jí byla vytýkána při první obhajobě práce, byla odstraněna.

Ve třetí kapitole – Nedbalost z hlediska historického pojetí, nedošlo v podstatě k žádné změně a tuto část práce je možné hodnotit jako průměrnou.

Pokud jde o kapitolu čtvrtou, diplomantka se opět úvodem zcela nadbytečně věnuje obecným úvahám, ačkoliv jde o kapitolu s názvem „Jednotlivé skutkové podstaty trestných činů ...“ Jinak ovšem správně se zabývá autorka výkladem „důležité povinnosti“ a výkladem principu omezené důvěry. Poté rozebírá jednotlivé skutkové podstaty nedbalostních trestných činů, avšak opět uvádí na straně 35 trestný čin podle § 152 trestního zákoníku, když hovoří o přípravě, ovšem opět jde o trestný čin úmyslný, který je mimo zadané téma.

V páté části – Nedbalostní zavinění ve světle judikatury, uvádí autorka opět pouze pět rozhodnutí, celá tato část čítá tři a půl strany a není úplně zřejmé, podle čeho učinila výběr použité judikatury.

V šesté kapitole, která se zabývá komparací se zahraniční právní úpravou, nedošlo k žádným změnám oproti původní diplomové práci, takže platí stejné výhrady, které byly uvedeny v původním posudku k této práci a bylo by jistě vhodnější, aby si vybrala úpravu pouze jediného evropského státu a tu rozebrala mnohem podrobněji.

V kapitole sedmé – Úvahy de lege ferenda, nedošlo oproti původní diplomové práci v podstatě k žádné změně a autorka znovu tvrdí, že by se nedbalostní trestné činy v dopravě neměly řešit jenom podmíněným trestem odnětí svobody, ačkoliv není zřejmé, z čeho při tomto tvrzení čerpala, neboť neuvádí ani žádnou konkrétní statistiku, pokud jde o ukládání

trestů za trestné činy v dopravě ani žádné jiné údaje. I to by měla tedy autorka vysvětlit při ústní obhajobě.

Celkově je možné diplomovou práci hodnotit stále jako velmi popisnou a v některých částech také poněkud povrchní, autorka ovšem odstranila téměř všechna pochybení, která jí byla vytýkána, takže při kvalitní ústní obhajobě a správné reakci na vytýkané nedostatky, které jsou uvedeny v tomto posudku, by bylo možné uvažovat o kvalifikaci – dobře.

V Plzni dne 29. ledna 2020

JUDr. Eduard Wipplinger